

Masanın karşısından "Baba," diye cırtlak bir ses geldi, "Ben bir prenses miyim?"

"Hayır," dedi Winn. "Sen çok tatlı bir kızsın."

"Bir gün prenses olacak mıyım?"

Winn gazetenin tepesini kıvırdı ve üzerinden baktı. "Bu kiminle evleneceğine bağlı."

"Bu ne demek?"

"Yani, bir kadının prenses olabilmesinin iki yolu vardır: Ya prenses doğar ya da bir prensle ya da sanırım grandükle evlenir, gerçi böyle bir şey hâlâ var mı bilmiyorum. Bak, Daphne, eskiden prensesleri olan pek çok ülkede artık onlar yok çünkü bu ülkeler monarşilerini kaldırdı ve monarşi olmadan aristokrasinin anlamı yoktur. Avusturya, sözgelimi, bütün bunlardan Birinci Dünya Savaşı'nın ardından kurtuldu. Bu tür kalıtsal sistemler adil değildir, alt sınıflar arasındaki öfkeyi körükler. Anladın mı? Her neyse, uzun lafın kısası, bir prenses olarak doğmadığına göre bir prensle evlenmen gerekir ama ortalıkta onlardan çok fazla yok."

2012 Dylan Thomas ödülünün sahibi Maggie Shipstead, *Hafif Yaralar*'da bir baba kız ilişkisini, üç günlük bir düğün sürecinde resmediyor. Kızlarıyla empati yapmak yerine kendi doğrularını onlara dayatan bir baba, iki kızı ve nedimeler...

Farklı kişilerin penceresinden aynı manzaraya bakma lezzetini giderek artan bir ritimle okuyucuya sunan *Hafif Yaralar*, Waskeke adasından eşsiz bir okuma deneyimi sunuyor.

MAGGIE SHIPSTEAD

HAFİF YARALAR

HAFİF YARALAR

MAGGIE SHIPSTEAD

Translated from the English Language edition of SEATING ARRANGMENTS by Maggie Shipstead, originally published by C. Fletcher & Company, LLC, This edition arranged through Kayi Agency. Copyright © 2012 Maggie Shipstead. Turkish translation Copyright © 2022 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali, C. Fletcher & Company, LLC, tarafından SEATING ARRANGMENTS adıyla yayımlanmıştır. Bu eser Kayı Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SANDER YAYINLARI

Fetih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi

No:7/E İç Kapı No:16 Ataşehir/İstanbul

Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com

www.facebook.com/sanderyayinlari

www.twitter.com/SanderYay

www.instagram.com/sanderyayinlari

<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786256974302

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2023

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur

Çeviren: İrem Sağlamer

Editör: Betül Yılmaz

Redaksiyon: Nazlınur Karaağaçlı

Son Okuma: Gülnur Gözübek

Mizanpaj: Özkan Köse

Kapak Tasarımı: Özkan Köse

Orijinal Adı: Seating Arrangements

BASILDIĞI YER

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Yakuplu Mah. 194 Sok. 3. Matbaacılar Sitesi No:337/338 Beylikdüzü/İstanbul

Sertifika No: 47881

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

HAFİF YARALAR

MAGGIE SHIPSTEAD

Çeviren: İrem Sağlamer

sander yayınları

*En büyük destekçilerim
babam Patrick ve annem Susan için...*

*Nehrin üstünde ne boş şişeler, sandviç kâğıtları,
Ne ipek mendiller, karton kutular, izmaritler,
Ne de başka izi yaz gecelerinin.
Su perileri gitmiş.
Ve dostları, kent kodamanlarının aylak mirasçıları;
Gitmişler, adres falan bırakmadan.*

**T. S. ELIOT, *Çorak Ülke*
(Çorak Ülke, Dört Kuartet ve Başka Şiirler,
Adam Yayınları, Çev. Suphi Aytemur, 1990)**

İçindekiler

Perşembe

Bir - Genç Kızlar Şatosu 13

İki - Sucu 33

Üç - Oturma Düzenleri 63

Dört - Yirmi İstakoz 81

Beş - Beyaz Taş Ev 93

Altı - Gecedeki Gölgen 119

Yedi - Çamaşırlıktaki İblis 139

Sekiz - Partinin Sonu 171

Cuma

Dokuz - Yılanlar ve Merdivenler 195

On - Bir Balıktan Daha Fazlası, Bir Denizden Daha Fazlası 215

On Bir - Hafif Yaralar 229

On İki - Şanslı Oğul 247

On Üç - Bir Kentaur 261

On Dört - Güneş Serenin Üzerinden Geçer 279

On Beş - Kadehini Kaldır 299

On Altı - Bir Rüzgâr Gülü 317

On Yedi - Sakat Kral 335

Cumartesi

On Sekiz - Ouroboros 345

Teşekkür 349

Yazar Hakkında 351

Perşembe

Bir

Genç Kızlar Şatosu

Pazar günü düğün bitmiş olacaktı ve Winn Van Meter şimdiden buna seviniyordu. O gün perşembeydi. Erkenden uyandı, Connecticut'taki evinde tek başınaydı, gecikmiş birkaç yıldız hâlâ ağaç tepelerinde ışıldıyordu. Karısıyla iki kızı şimdiden Waskeke'de, adadaki evdeydi ve uykusundan ayılırken onların oradaki yataklarındaki hâllerini düşündü: Biddy yan yatmış, kızlarının saçları yastıklarına yayılmış. Ama önce yine Waskeke'de uyuyan bir başka kızı düşündü (ya da azıcık düşündü, bir rüyanın yüzeyinde patlayan bir kabarcıktı o). Üçüncü katta, saçakların altındaki pirinç misafir karyolalarından birinde olacaktı; kızının nedimelerinden biriydi.

Çoğu sabah Winn'in uyanık dünyaya girişleri hızlıydı, gövdesi doğrulan bir yelkenli tekne gibi çarşafkların arasından fırlardı ama o gün saatini daha çalmadan kapattı ve kollarıyla bacaklarını yatağın dört köşesine kadar esnetti. Oda sessiz, mor ve loştu. Tembellik etmeyi hiç doğru bulmazdı. Kaybedilen zaman geri alınamaz, kaçırılan sabahlar daha sonra kullanılmak üzere saklanamazdı. Her gün başarı için bir zemindi. Güneşle birlikte kalkın, demişti kızlarına çocukken ve pikelerini gösterişli bir hareketle üzerilerinden çekip onları şiltelerinin üzerinde karidesler gibi kıvrılmış bir hâlde açıkta bırakmıştı. Şimdi Daphne gelin (hamile bir gelin, öyle değilmiş gibi yapmanın bir anlamı yok), kardeşi Livia da baş nedimeydi. Kız-

lar ve anneleri bütün haftayı sürekli çoğalan nedimeler, akrabalar ve damadın anne babasıyla geçiriyordu ama Winn, işten bu kadar uzun süre uzak kalamayacağına karar vermişti ki bu fazlasıyla doğrudu. Koca haftayı düğün cephesinde geçirmek dayanılmaz olurdu ve dahası bankanın onsuz da yoluna devam edeceğini doğrulamayı hiç arzu etmiyordu; giderek artan bir kararlılıkla masasının çevresinde dönmeye başlayan ince çizgili genç köpekbalıkları dışında yokluğunu fark eden de pek olmamıştı.

Lambayı yaktı. Pencereler karardı, oda sarardı. Sarı yansıması yıldızlarla ağaçları sildi ve lamba ışığının şafak öncesi dünyasını yok etmesinden, onu gündüze değil de geceye çevirmesinden üzüntü duydu. Yine de yıldız ışıklarına ve uykulara karşı hassas, romantik bir insan değil de mantıklı bir kişi olduğu için kendisiyle gurur duydu ve gözlüğünü alıp ayaklarını yere koydu. Yatmadan önce seyahat kıyafetlerini hazırlamıştı ve tıraşını olmuş, defne losyonunu sürmüş bir hâlde duştan çıktığında çabucak giyindi ve ışıkları aç aç a aşağıya indi. Önceki gece bavulları Biddy'nin Grand Cherokee'sine yüklemiş, her şeyi geometrik bir kesinlikle yerleştirmişti: Kadınların unuttuğu ve istediği bütün eşyalar, artı çantalar ve yiyecek torbaları, kendi giysileri ve çeşitli düğün ıvır zıvırları. Kahve demlenirken sarı yapraklı bloknotta tuttuğu listeyi dışarıya çıktı ve son kontrolüne başladı. Arka koltuğa dizili yiyecek torbalarını taradı ve sürücü kapısını açıp şarj aletini, o rotayı gözleri kapalı gidebilecek kadar iyi bilse de yol atlasını ve bir çeyreklik ruloyu kontrol ederek listede üzerilerini çizdi. Tıka basa dolu elbise kılıfları ve kumaş çantalar arkada bir siper oluşturuyordu ve aralarındaki, Daphne'nin gelinliğinin bulunduğu çocuk tabutu boyutlarında parlak beyaz kutunun varlığını doğrulamak için parmak uçlarında yükselip aralarındaki dar hava cebine doğru eğilmesi gerekti.

“Elbiseyi unutma, baba,” diye uyarmıştı telesekreter önceki gece kızının sesiyle. “Annem de bir şey söylemek istiyor.”

“Elbiseyi unutma, Winn,” dedi Biddy.

“Lanet olası elbiseyi unutmayacağım,” dedi Winn plastik kutuya. Listedeki “elbise”nin üzerini çizdi ve arka bagaj kapısını çarparak kapattı. Kuşlar ötüyor ve sabah pusunun arasından sızan sarı ışık, komşusunun arazisindeki inişli çıkışlı çimenliğe ve alçak taş duvara dokunuyordu. Bir su birikintisinin içindeki gazetesini alıp garaj yolunda yürürken duvarın birkaç taşının yolun kenarına düştüğünü fark edince onları yerine koymak üzere karşıya geçti, yürürken *Journal*’ın plastik kılıfındaki su damlalarını silkeledi. Üst üste konan taşların yankılı sesi hoştu, onarım bittiğinde bir dakika durup sırtını gerdi ve evinin düzgün Yankee cephesine hayranlıkla baktı. Yeni ve gösterişli hiçbir şey nitelikli insanların yaşadığı bu sakin semtten onu koparamazdı; evler büyük olabilirdi ama ağaçlar onları güzelce gizliyordu ve onunki gibi çoğu ince halılar ve çatırdayan aristokrat döşemelerle doluydu.

Connecticut’taki evi yuvasıydı ve Waskeke’deki evi de yuvasıydı ama yeniliğini kaybetmeyen tanıdık bir yuvaydı, uzun süreli bir metrese karşı hissedebilecekleri gibi bir şeydi. Waskeke, ailesinin en sağlam ve uyumlu olduğu, hayatının en büyük sığınağıydı. Bütün bu insanların, bu düğün konuklarının özel alanını işgal etmesi canını çok sıkıyordu ama Daphne’nin adada evlenmesini hiç de engelleyemezdi. Adanın kendi adası da olduğunu savunur, Waskeke’nin güzelliklerinin paylaşılması gerektiğini söylerdi. Feribotun onu kızların hâlâ çocuk olduğu ve sadece dördünün Waskeke’de olacağı bir dünyaya geri götürmesini diledi. Sorun Daphne için sevinmemesi (seviniyordu) ya da onu bir başka erkeğin korumasına teslim etmenin törensel önemini anlamaması (anıyordu) değildi. Görevini memnuniyetle yerine getirirdi ama şimdi yakından gözlemleyen hafta sonu göz korkutucu geliyordu; aile içi barışın korunmasına yönelik basit bir alıştırma ve zorunlu bir keyif değil, yanlış bir şeyin söylenmesi ya da yapılması için fırsatlarla dolu tehlikeli bir bilmeceydi.

Yapraklarla kaplı yollarda kuzeye doğru gidiyor, kalabalık limanların üzerindeki yamaçlara kümelenmiş tuğla ve ahşap kasabalardan geçiyordu. Sabah parlak ve sarıydı, arabada kahve ve Biddy'nin parfümünün kalıntısının kokusu vardı. Yük trenleri demir köprülerden geçiyor, uzak rıhtımlar kollar gibi denize uzanıyordu. Güneş ışığının solgun gökkuşakları ön camda daireler çiziyordu. Winn için Waskeke'ye ulaşmanın zorluğu, çekiciliğinin bir parçasıydı. Zamanın ya da ailenin zorlamaları olmadığı sürece asla uçağa binmiyordu. Araba yolculuğunun yavaşlığı ve feribotla geçiş yolculuğu daha anlamlı, adayı daha uzak kılıyordu. Kızların küçük, mızımız ve araba tutmasına karşı hassas olduğu zamanlarda, bu yolculuk trafik sıkışıklıklarıyla, feribot rezervasyonlarındaki karışıklıklarla, kötü niyetli trafik polisleriyle ve Biddy'nin saatlerce yol yaptıktan sonra evin anahatarını, kızlardan birinin ilaçlarını ya da Winn'in tenis raketini unuttuğunu anlamasıyla bezeli yıllık bir felaketti. Winn öfkeyle bakarak, bağırıp çağırarak ve hepsini cehenneme götüren bir faytoncunun gaddar aceleciliğiyle araba kullanır, aynı zamanda yolculuğun sefaletinin varış ânını hoşlaştıracığını, evinin eşliğinden içeri adımını attığında Kutsal Kudüs'ün kapılarından geçen bir hacı kadar mutlu olacağını bilirdi.

Feribot iskelesine tam planladığı gibi bir saat erken geldiğinde, hiçliğe, açık denize ve ufuğun ötesinde bir yerlerdeki Waskeke'ye açılan bir geçitte araç kuyruğunda beklemeye başladı. Tembelce camı açtı ve rıhtımlarda gezinen martıları seyretti. Limanda patlamış mısır ve kızarmış isticriyelerle bir şenlik kokusu vardı. Çocukluğunda, babası yazları bir haftalığına şoförü Boston'da bırakır ve Winn'i Cape'e kendisi götürürdü. (Babasını bir otomobilin direksiyonunun başında görmek ne büyük bir değişiklikti.) O zamanlar feribot geri geri girilmesi gereken eski tarz, açık güverteli türdendi ve Winn, babası belki biraz rol yapıyor olsa da arabayı kayıtsız bir ustalıkla geri geri dar rampadan geçirirken bu tehlikeli süreçte büyük heyecan duyardı. Waskeke'de küçük bir yerleri vardı, Boston'daki ev kadar gösterişli değildi, balığın bol olduğu bir bataklığın kıyısındaki bir kulübeydi. Ama

Winn Harvard'dayken kulübe satıldı ve satın alanlar daha sonra onu yıktırıp yerine yeni, büyük bir ev yaptırdı.

Feribot büyük bir tangirtıyla ve bocurgatla* çekilerek yanaştı, insan ve araç selini boşalttı. Bazıları anakaraya alışveriş seferine çıkan adalılardı ama çoğu evlerine dönen turistlerdi. Her zaman daha fazlası gelse bile Winn onların gidişini görmekten memnundu. Lacivert tulumlu bir işçi, iskelenin tepesinden el sallayıp tuzlu, demir kokulu ambara girmesini işaret etti ve diğeri ona iki kereste kamyonunun arasındaki dar geçidi gösterdi. Cherokee'nin kilitlerini iki kere kontrol ettikten sonra feribotun denize açılmasını seyretmek için üst güverteye çıktı, her zamanki gibiydi: Önce geminin düdüğü ve sonra limanın düzensiz, padavra kaplı binalarının ve marinanın çıplak direkler ormanının yavaş yavaş geri kalışı. Kuşlar ve gölgele-ri, beyaz köpüklü dalgaların üzerinde kayıyordu. Hiçbir zaman nostaljiye dalmak istemese de Winn parmaklıktan aşağı uzanan kendi gölgesini görse şaşırılmazdı: Babasının yanındaki oğlan, arkadaşların elden ele gezdirdiği mataradan bir yudum alan üniversiteli, belli belirsiz hatırlanan bir dizi kadınıyla bir bekâr, balayı çifti, bir küçük kızı, sonra iki küçük kızı kucaklayan genç baba. Babası onu ilk kez adaya götürdüğünde sekiz, şimdiyse elli dokuz yaşındaydı. Mürettebatını küçük gelen benliklerinin oluşturduğu bir anı gemileri filosu çevresinde dolaşıyordu. Ama korkuluktan aşağı bakarken su diğer sulara benziyordu, her yerde olabilirdi; Bering Boğazı'nda da, Cehennem Nehri'nde de olabilirdi. Ne zaman okyanusa çıksa, her defasında aynı hayali görüyordu: Denize düşüp kayboluyor, o korkunç derinliğin tepesinde debeleniyordu.

Geçişin başlangıcı her zaman aynı olunca, iki saat sonraki bitiş de aynı oluyordu; maviyi maviden ayıran gri bir kara şeridi, sonra deniz fenerleri, kuleler, anakaradaki ikizlerine uzanan rıhtımlar, iskeleler. Limanın ağzında küçük bir deniz feneri vardı, geleneğe göre limandan ayrılan feribotların yolcuları

* Ağır yükleri çekmek için kullanılan alet. (e. n.)

kenarlardan oraya bozuk para fırlatıyordu. Livia çocukken orada deniz tabanının bir balığın pulları gibi görünmesi gerektiğini söylemişti ve o zamandan beri Winn de deniz fenerinin yanından her geçişinde aynı şeyi düşünüyordu: Kocaman bakır bir balık aşağıda uyukluyor, yuvarlak bir göz açılıp feribotun dönen pervanelerini izliyor. Yanaştılar ve rampadan Waskeke Kenti'ne giden hareketli dar sokaklar labirentine girdiğinde kendi kendine mırıldanarak sağlam toprağın keyfini çıkardı.

GARAJ YOLUNUN girişinde yapışkan harflerle “VAN METER” yazılı yıpranmış bir posta kutusu duruyordu. Dar toprak patikanın iki yanında uzun yaprak dökmeyen ağaçlar sıralanmıştı ve artan bir heyecanla yolda ilerliyor, güneş ışığına çıkana kadar ağaçlar ona el sallıyordu. Pek de tepe olmayan, ağaçların arasından bir keşişin tıraşlı kafası gibi yükselen çimenlerle kaplı bir tümseğin üzerindeki ev yüksek ve dardı, gri padavraları ve sade cephesi mütevazılığa, rahatlığa ve Waskeke'nin Quaker geçmişine işaret ediyordu. Kırmızı ön kapının üzerindeki oyma levhada “DÜZGÜN ÇİY DAMLALARI” yazıyordu, evi satın aldığında ona bu adı vermişti. Sözcük oyunu zorlamaydı, biliyordu ama daha iyisini bulamamıştı ve önceki ev sahibinden kalan “KEKİK KUMSALI” yazan levhayı değiştirmesi gerekiyordu, Winn'in saçma diye küçümsediği bir isimdi bu çünkü o yapmadan önce arazide bir şifalı ot bahçesi yoktu. Ev yirmi yıldır, Livia'nın bebekliğinden beri onundu ve bu yirmi yaz boyunca zaman onu basit bir konuttan daha fazla bir şeye, yaz göğünün üzerinde tekrar tekrar taklalar attığı kutsal bir monolite yüceltmmişti. Arabayı arka kapının yakınına park etti ve başını kaldırıp pencerelerin düzgün sırasına baktı, ağaçların yansımalarıyla camları kapkaraydı.

Evde farklı görünen bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Çatı olukları, panjurlar ve üçgen çatılar sağlamdı, hepsi de taze beyaz boyayla bezenmişti. Ortancalar daha açma-

mıştı ama şakayıklar dolgun pembe beyaz çiçekler açmıştı. Eve tuhaf bir aura yansıttığından kuşkulandı çünkü Bidy, Daphne ve Livia'nın bütün nedimelerle ve düğün ateşinin Tanrı bilirdi daha hangi Vesta koruyucuları ile beraber içeride olduğunu biliyordu. Orada oturmuş motorun tıkırtılarının susmasını dinlerken, neredeyse unuttuğu rüyasının bir parçası gelişinin keyfini bozdu. Arabada olabilirdi, yatağında olabilirdi ya da parmağını bir kadının belkemiğinden aşağıya kaydırıyor olabilirdi. Rüwayı kovmaya çalıştı ama gitmiyordu. Gözlüğünü gömleğiyle sildi ve yüzüne bakmak için dikiz aynasını indirdi. Yüzünün görüntüsü, birisinin bir zamanlar zayıf dediği çenesi bile rahatlatıcıydı. Yüz hatlarına ataerki bir sakinlik ifadesi yerleştirdi ve nasıl hissettirdiğini ezberlemeye çalıştı çünkü gelecek üç gün boyunca böyle görünmek istiyordu. Elbise kutusunu çıkarıp geri kalanları arabada bırakan Winn yan kapıya gidip içeri girdi, az kalsın eşiğin hemen karşısında yerde duran bir kristal vazodan fışkıran tropikal çiçeklere ayağı takılıyordu.

“Bidy,” diye seslendi sessizliğe, “Bu çiçeklere daha iyi bir yer bulabilir miyiz?”

Yukarıda bir yerlerden karısının “Ah,” diyen sesi geldi. “Selam. Hayır, orada kalsınlar.”

Yıllar önce kapıya “ÇARPMAYIN” yazılı, artık sararmış bir kart asmış olsa da sineklikli kapının çarpmasına izin verdi ve çiçeklerin etrafından dolaştı. Elbise kutusunu yere koydu, kumlu ve yabancı ayakkabı yığınının yüzünü buruşturarak baktı. Ayakkabıları çiftler hâlinde eşleştirip süpürgeliğin önüne dizdi. Beyaz lambri kaplı koridorun sonunda parlak dikdörtgen mutfak lambası vardı. Sağında, arka merdiven dimdik yukarı doğru uzanıyordu ve solunda vestiyer dolabı duruyordu. İçinde her zamanki rahatlatıcı yağmurluk dizisini, birbirine girmiş tenis raketlerini ve plaj sandaletlerini buldu ama üst rafa soluk beyzbol kepleri ve kanvas balıkçı şapkalarının yanına tıklmış, ince kâğıtlar ve kurdelelerle dolup taşan hediye torbaları yığılmıştı.

“Biddy! Dolaptaki bütün bu torbalar ne?”

Biddy’nin sesi yine yukarıdan süzüldü. “Nedimelerin hediyeleri. Elleme onlara Winn.”

“Ama önce ben bir bakayım,” dedi arkasından ve hemen tepesinden biri. “Daphne güzel olduklarını söyledi.”

Winn döndü, onu bu kadar erken görmeye hazırlıklı değildi. “Merhaba, Agatha!” dedi, fazla şen şakraklı.

Agatha birkaç basamak aşağı indi ve eğilip Winn’in uzattığı yanağını öptü. Köprücük kemikleri ve göğüs dekoltesinin koyu köşesi aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyordu. Winn erkek kolonyası kadar ağır bir misk kokusu ve onun altında sigara dumanı kokusu yakaladı. Kız her zaman sigara dumanı koksa da Winn onu hiç içerken görmemişti. Hâlâ bir yeniyetme gibi gizlice ortalıkta dolanıyor, pencere eşiklerinde oturup sigarasını aşağı sarkıtıyor olmalıydı. Winn bomba gibi diye nitelendirebileceği birkaç kadın tanımıştı ama bedeninin dalgalı hatlarından özensiz, çalışılmış dağınık havasına kadar Agatha özgün bir türdü. Uçları yırtık dantelli elbiseler, kalça kemiklerinin altında kalan büzgülü pantolonlar, seyrek dokunmuş pamuklu tişörtler gibi yatak kıyafetleri olabilecek ince elbiseler giyerdi; edepliliğin gereklerini karşılarken yine de hâlâ bir çıplaklık izlenimi yaratan giysiler. Saçlarını tel tokalar ve garip kurdele ya da lastik parçalarıyla toplar ve her zaman çantasını karıştırıp bir şeyler arar, cezbedici bir sürü ruj, çakmak, buruşuk fatura ve kırık takı parçaları ortalığa saçılırdı.

“Nasılın?” diye sordu ağır bir tonla, sesi yeni uyanmış gibiydi. Tuhaf bir şekilde gelinliğe benzettiği bürümcük beyaz katları olan kısa bir elbise giymişti. “Tımarhaneye hoş geldin.”

“Ben çok iyiyim.” Winn arkaya doğru bir adım attı ve uyluğuna bir şey battı. Çiçek düzenlemesinden bir cennet kuşu. “Burası tımarhane mi?”

“Eğlenceli eğer kızları seviyorsan. Sayıca senden fazlaysın.”

Parmaklarıyla saydı. “Ben dahil üç nedime. Artı Daphne ve Livia. Karın ve kız kardeşi. Unuttuğum kimse var mı? Yok. Bu da yediye bir demek.”

“Celeste burada mı kalıyor?”

“Biddy söylemedi mi sana?”

“Belki de söyledi ama ben unuttum.”

“Üzgünüm, Charlie. Artı koordinatör sürekli gelip gidiyor. Bu sabah saç tasarımcısıyla prova yaptık. Daphne her şeyin sade olmasını istiyor, çok şükür. Bir keresinde bir düğüne gitmiştim, saçlarımızı öyle bir yaptılar ki her yerden ölü sarmaşıklar gibi saplar sallanıyordu. Makyaj çalışması yarın ve daha neler neler? Manikürler mi? Elbiseyle ilgili de bir şey var, muhtemelen bebeğe yer açmak için. Bir şey unuttuğuma eminim. Neyse, şanslısın.”

“Şanslıyım,” dedi Winn. Çenesini ovaladı, bütün bunların ona kaç paraya mal olacağını merak ediyordu. Kendisi bu kadar heyecanlıyken onun nasıl bu kadar sakin olabildiğini de merak ediyordu. Sonuç olarak Daphne’nin nişanında elini tutan oydu ve o zamandan beri kızı düşüncelerinden uzak tutmak için uğraşıyordu. Doğrusu, onu yıllardır düşüncelerinden uzak tutmak için uğraşıyordu ve kız partide ilk kez ona ilgi göstermişti. Kendisiyle övünmüyordu. Onu, flörtün onun için kişilik üstü bir refleks olduğunu anlayacak kadar fazla erkekle beraber görmüştü ve cinsel çekicilik broşür dağıtmak gibi dünyaya gelişigüzel yağdırdığı bir şeydi. Ve hiçbir şey olmamıştı. Aslında tam olarak öyle değil. Sadece masa örtüsünün gizliliğinin altında birbirine kenetlenen parmaklar ama bu dokunuş bile onu sarsmıştı. Ve onun yanına oturan, dizine koyduğu elini bulan ve kendisine çeken de oydu.

Agatha ona baktı, başını yana, neredeyse omzuna değecek kadar eğmişti. “Neyse, beni elbiseyi almaya gönderdiler.”

“Tamam!” Dönüp beyaz kutuyu yerden aldı ve ona uzattı. “Senin olsun.”